

Homenatge i exposició en memòria de Mn. Maurici Cirera

► Mn. Maurici Cirera va ser homenatjat en un simbòlic acte durant les obres de restauració de l'església de Sant Esteve de Pelagalls, als Plans de Sió, a la Segarra. En l'acte es va descobrir una placa commemorativa i va ser inaugurada una exposició sobre el personatge que es podrà visitar en els propers mesos. Mn. Maurici Cirera, va néixer a Tiurana i dedicà grans es-

forços a la promoció de l'interès i la restauració de les esglésies de la Segarra i fou un gran activista cultural. Era un sacerdot molt estimat pels fidels dels pobles que van valorar el seu lliurament i entrega durant llargs anys per tal de revitalitzar la comarca de la Segarra.

GLOSSA

Educar amb títol

Es agrupaments escoltes i els centres d'esplai cristians reprenen l'activitat després del descans estiuenc. Alguns caps i monitors han acabat la formació inicial. Una jove universitària m'explicava que, després de seguir la formació específica reglada, de fer les pràctiques previstes i de presentar el treball corresponent, ha obtingut el títol de monitora que l'habilita per exercir aquesta funció educativa. Està il·lusionada i amb moltes ganes de començar a posar en pràctica la formació rebuda. Encetem una conversa sobre la importància de la formació, la bondat de l'experiència, del treball en equip, la responsabilitat de ser educador cristià, la necessitat de coherència en la pròpia vida... El procés formatiu seguit per aquesta monitora i per la munició de caps i monitors que animen aquestes activitats educatives en el lleure és important —és imprescindible—, però convé matisar que aquests diplomes no obtenen la seva vitalitat de les classes rebudes i les pràctiques realitzades. Aquests diplomes valen el que val la vida del monitor o cap, el seu compromís. La qualitat d'un títol de monitor no deriva tampoc, en última instància, del prestigi del centre de formació o de l'exigència acadèmica: ve de la

qualitat de vida de qui el posseeix. Aquesta és, doncs, en darrer terme, la responsabilitat del monitor.

El futur d'una societat, d'un poble, es juga bàsicament en el tremp i el rigor dels seus educadors —pares, mestres, professors, educadors en el lleure, entrenadors...—, en el fet que esdevinguin persones que treballin amb rigor, amb exigència, amb consciència de les pròpies possibilitats i limitacions, i de les de l'entorn. L'educador no pot delegar aquesta responsabilitat ni abdicar-ne, ni esperar que els problemes se solucionin des de fora. L'acció educativa és una relació de mestratge; és a dir, una relació que, elaborada dia a dia en el tracte concret i personalitzat amb infants, adolescents i joves, conscient dels objectius que vol assolir, fa de la qualitat de la pròpia vida l'eix de la proposta educativa, al servei d'uns valors amarats d'Evangeli en el cas dels centres d'esplai i agrupaments cristians; uns valors que formin per a la virtut, que no són retòrica sinó actituds i comportaments quotidians. «Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat. D'aquesta manera coneixerem que som de la veritat» (1Jn 3,18-19).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

«Els han vençut per la sang de l'Anyell i pel testimoniatge del seu martiri» (Ap 12,11)

La beatificació a Tarragona el proper dia 13 d'octubre de **522 màrtirs** de la persecució religiosa durant la contesa civil espanyola del segle xx, ens omple d'una joia serena i profunda. Ells van donar generosament la seva vida per amor al Crist i a la seva Església. De forma injusta i cruel els fou arrencada la vida a la terra, però el seu sacrifici no es podia perdre, ja que ells triomfaven mentre eren occits. Ara són benaurats, canten al cel la glòria del Senyor, el Rei dels Màrtirs, reben el reconeixement de l'Església que els declara fills escollits i plens de virtut, i intercedeixen per tots nosaltres, mentre continuen mostrant-nos el camí estret de la fidelitat a Déu.

En l'Any de la Fe necessitem admirar la bellesa dels seus testimoniages que ens faran més valents a nosaltres, i més semblants a Déu Pare misericordiós. Ells perdonaren els seus botxins, com Jesús a la Creu, i ens ensenyen a ser portadors de reconciliació i de pau. Mai més la persecució per idees o creences, mai més les lluites entre germans, i que brilli sempre el respecte mutu, la llibertat i la comunió entre tots els homes i els pobles. Que la sang dels nostres estimats màrtirs i els sofriments de tanta gent innocent ens aportin gràcia, santedat, perdó, esperança i amor sacrificat.

A partir del dia 13, l'Església d'Urgell comptarà amb 10 nous màrtirs beats, nascuts a la fe a la nostra Diòcesi i amb camins vocacionals i de servei diferents i enriquidors, entre ells un sacerdot diocesà i nou religiosos. Són llums potents que ens indiquen el camí de la santedat: coneguem-los i estimem-los. Són de la nostra família diocesana i de l'Església universal: preguem-los en les nostres necessitats i honorem-los en les seves parròquies d'origen.

Es seus noms estan inscrits en «el llibre de la vida de l'Anyell degollat» (Ap 13,8) i els volem recordar, estimar i honorar de tot cor. Són: **Mn. Pau Segalà**, prevere diocesà d'Urgell que era Ecònom de Mont-roig (Els Plans de Sió) en sofrir el martiri, i el seu germà **el P. Francesc de l'Assumpció Segalà**, carmelita, que foren afusellats junts a Lleida; **el P. Ramon Oromí**, fill de la Sda. Família; **el P. Antoni Carmaniu**, paül; el germà **Sebastià Balcells**, claretia; els 3 **PP. Robert Grau, Joan Roca i Raimon Lladós**, monjos benedictins de Montserrat; el germà **Joaquim (Leongi Joaquim) Pallerola**, de les Escoles Cristianes (La Salle); i el germà marista **Aquil·lí (Baldomer) Baró**. «Aquests són els qui vénen de la gran tribulació —diu l'Escriptura—. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell i els han quedat blancs» (Ap 7,14).

Ens recordava en Concili Vaticà II: «És un deure de l'Església de fer present i quasi visible Déu Pare i el seu Fill encarnat, tot renovant-se i purificant-se sense parar, guiada per l'Esperit Sant. Això s'obté en primer lloc pel testimoniatge d'una fe viva i madura, educada precisament per a poder copsar amb claredat les dificultats i superar-les. **Un testimoniatge insigne d'aquesta fe el donaren i el donen molts màrtirs.** Aquesta fe ha de manifestar la seva fecunditat impregnant tota la vida, fins profana, dels creients, i movent-los a la justícia i a l'amor, sobretot envers els pobres» (G.S., n. 21). Demanem per a nosaltres la gràcia de la fidelitat al Crist, per damunt de les nostres pròpies vides i alegrem-nos amb l'alegria que ve del cel i els màrtirs transmeten.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

ANTON GORDILLO

La força de la pregària

El passat 8 de setembre va professar solemnement com a monjo de Montserrat el G. Anton Gordillo. Doctor en enginyeria industrial, va deixar la docència com a professor de l'àrea de ciència de materials per entrar al Monestir «en recerca d'una major unió amb Déu a través de la pregària, essent testimoni d'un Déu amorós i proper».

Què li va canviar la vida?

El 2004 vaig anar a Veneçuela i, malgrat que ja ho havia vist en altres viatges a Llatinoamèrica, em va impactar la pobresa dels barris perifèrics i les diferències socials, la violència que pateix aquella societat amb nombrosos assassinats i robatoris, i la força d'una natura exuberant i uns paisatges fascinants. Això em va fer pensar i arribar a la conclusió que un món sense Déu és absurd.

Per què li va atraure la vida monàstica?

Després d'un procés de gairebé dos anys, em vaig enamorar de Déu. La vida quotidiana no podia satisfer aquesta relació íntima amb Déu. Necessitava dedicar molt temps a la pregària, viure en el si d'una comunitat que prega. Vaig buscar un monestir amb una comunitat nombrosa i amb un cert nivell cultural, al qual estava acostumat després de 24 anys en el món universitari.

Per què la pregària té tanta força?

El món es pot canviar de moltes maneres. Hi ha qui ho fa aportant el seu treball en un hospital, en missions, en una ONG... Jo em sento cridat a fer-ho mitjançant la pregària, a través d'aquesta relació amorosa amb Déu que pot fer canviar el cor dels homes i, per tant, millorar aquest món imperfecte en el qual vivim.

Oscar Bardají i Martín

LES GRANS PARÀBOLES DE LLUC

Paràbola del ric i del pobre Llätzer

Una crida a l'amor i a la responsabilitat (2)

En aquesta paràbola el Senyor ens vol menar d'una prudència nècia a la saviesa veritable, que ens faci reconèixer el bé real. I això fa que pugem afirmar a partir dels salms, encara que la paràbola no ho digui expressament, que el ric cràpula ja en aquest món va ser un home de cor buit que, en les seves disbauxes, no intentava altra cosa que ofegar la seva buidor.

A l'altra vida, es destapa la veritat d'aquesta vida. Aquesta paràbola ens desperta per veure aquesta veritat i, al mateix temps, és una crida a l'amor i a la responsabilitat que ja ara tenim davant dels nostres germans pobres, tant pel que fa al gran món internacional com al món que ens envolta.

En la descripció de l'altre món, Jesús s'expressa d'acord amb les imatges que es tenien en el judaisme d'aquell temps. En aquest sentit, té la seva importància que Jesús suposi en la paràbola que hi ha un estat intermedi entre mort i resurrecció de la carn, representació que, en temps de Jesús, s'havia generalitzat entre els jueus.

L'home ric, des de l'*Hades*, diu a Abraham el que molts, tant en aquell temps com avui, voldrien dir a Déu. Si vols que creguem en tu i que visquem d'acord amb la revelació de la Bíblia, cal que et manifestis amb més evidència. Envia'ns algú de l'altra vida que ens expliqui com és tot en realitat.

El problema de la petició d'un senyal, l'exigència d'una evidència més gran de la revelació travessa tot l'Evangeli. La resposta d'Abraham, com també la de Jesús a la petició d'un senyal és clara: el qui no creu la paraula de l'Escriptura, tampoc no creurà si algú vingués de l'altre món. Les veritats més grans no poden tenir mai la mateixa evidència empírica que les coses materials.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Influencia de la paz interior en el organismo

El doctor Mario Alonso Puig, investigador de la Universidad de Harvard (EE.UU.), confirma algo que hace siglos se practica en el cristianismo: —«La felicidad es una forma de ser y de estar. (Una cosa es *estar*, que indica que ocurre alguna que otra vez, y otra cosa es *ser*, que indica que es algo permanente). La felicidad está asociada al aumento de un neurotransmisor llamado dopamina. Cuando estamos en este estado de paz interior, el sistema nervioso parasimpático se activa y favorece la producción de reacciones que actúan benéficamente para nuestro organismo.

»En nuestro tiempo se ha descubierto una realidad ya existente: la hormona de la felicidad es la oxitocina. La segregamos cuando estamos contentos, hacemos el bien, gozamos de paz interior; nos reporta gozo y bienestar cuando estamos ejercitando el intelecto, leyendo, escuchando, meditando, haciendo el bien, realizando acciones positivas. Se impone pararnos y definir prioridades.»

—Cultivemos la paz interior y hagamos el bien. Cuidemos nuestra vida espiritual. Viviremos más contentos y felices.

J. M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Una vida per fer un temple

Gaudí és arquitecte, però des de molt jove, des del *Manuscrit de Reus*, escrit quan només tenia vint-i-sis anys, deixa clar que el cim de l'arquitectura és l'edifici religiós, la «gran església». En aquell moment (1878), Gaudí és un arquitecte jove que acaba de graduar-se i que encara ha d'obrir-se camí. Però ja entén que el seu projecte és recrear el drama d'un Déu que se sacrifica per l'home, donant el seu Fill per a la salvació del món. Així s'expressa en el *Manuscrit de Reus*, pàg. 35.

Cinc anys més tard (1883), Gaudí acceptarà l'encàrrec de construir una gran església: la Sagrada Família. A partir d'aleshores es produeixen en la seva vida dos creixements simultanis: el de l'obra i el de l'autor. Gaudí va deixant que la Bíblia (particularment el Nou Testament) i la litúrgia catòlica (particularment els sagraments) es converteixin en l'eix de la seva existència. Hi ha dos fets de gran densitat espiritual en aquest camí: el dejuni durant la Quaresma de 1894 i l'estada al sanatori de Puigcerdà (1911), on, convalescent d'unes febres malignes, coneixerà els escrits de sant Joan de la Creu. I arribarà a dir: «No sóc jo qui construeix la Sagrada Família; és la Sagrada Família que em construeix a mi.»

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 7. **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Jo 1,1-2,1-11 / SI: Jo 2,3.4.5.8 / Lc 10,25-37]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336).
- 8. **Dimarts** [Jo 3,1-10 / SI 129 / Lc 10,38-42]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.
- 9. **Dimecres** [Jo 4,1-11 / SI 85 / Lc 11,1-4]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca 1541 - Roma 1609), prev. fund.
- 10. **Dijous** [MI 3,13-4,2a / SI 1 / Lc 11,5-13]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustiniana), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.
- 11. **Divendres** [Jl 1,13-15;2,1-2 / SI 9 / Lc 11,15-26]. Santa Soledat Torres Acosta (Madrid 1826-1887), vg., fund. Serventes de Maria, vetlladores dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.
- 12. **Dissabte** [1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Ac 1,12-14) / SI 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó; sant Serafi de Monte Granario, rel. caputxí; santa Domnina, vg.
- 13. **† Diumenge vinent**, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [1Re 5,14-17 / SI 97 / 2Tm 2,8-13 / Lc 17,11-19]. Mare de Déu del Remei; sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Celedònia, vg.

DIUMENGE XXVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Habacuc (Ha 1,2-3;2,2-4)

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies.

El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada. L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No endureriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat, / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No endureriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, / tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

(2Tm 1,6-8.13-14)

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'averonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor, ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 17,5-10)

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe». El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeiria.

Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, li diu mai que entri de seguida i segui a taula? No li diu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengueu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: "Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure".»

▶ Lectura de la profecia de Habacuc (Ha 1,2-3;2,2-4)

¿Hasta cuando clamaré, Señor, sin que me escuches? ¿Te gritaré: «Violencia», sin que me salves? ¿Por qué me haces ver desgracias, me muestras trabajos, violencias y catástrofes, surgen luchas, se alzan contiendas?

El Señor me respondió así: «Escribe la visión, grábala en tablillas, de modo que se lea de corrido. La visión espera su momento, se acerca su término y no fallará; si tarda, espera, porque ha de llegar sin retrasarse.

El injusto tiene el alma hinchada, pero el justo vivirá por su fe.»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto, / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

Crist mort en creu. Cap d'alabastre d'un crucifix desaparegut. Autor anònim de l'escola gòtica catalana. MNAC (Barcelona)

🗣️) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo

(2Tm 1,6-8.13-14)

Querido hermano:

Reaviva el don de Dios, que recibiste cuando te impuse las manos; porque Dios no nos ha dado un espíritu cobarde, sino un espíritu de energía, amor y buen juicio. No te avergüences de dar testimonio de nuestro Señor y de mí, su prisionero. Toma parte en los duros trabajos del Evangelio, según la fuerza de Dios. Ten delante la visión que yo te di con mis palabras sensatas y vive con fe y amor en Cristo Jesús. Guarda este precioso depósito con la ayuda del Espíritu Santo que habita en nosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 17,5-10)

En aquel tiempo, los apóstoles le pidieron al Señor: «Auméntanos la fe.»

El Señor contestó: «Si tuvierais fe como un granito de mostaza, diríais a esa morera: "Arráncate de raíz y plántate en el mar". Y os obedecería. Suponed que un criado vuestro trabaja como labrador o como pastor; cuando vuelve del campo, ¿quién de vosotros le dice: "En seguida, ven y ponte a la mesa"? ¿No le diréis: "Prepárame de cenar, cíñete y sírvenme mientras como y bebo, y después comerás y beberás tú"? ¿Tenéis que estar agradecidos al criado porque ha hecho lo mandado? Lo mismo vosotros: Cuando hayáis hecho todo lo mandado, decid: "Somos unos pobres siervos, hemos hecho lo que teníamos que hacer".»

COMENTARI

Només que tinguéssiu fe

L'Evangeli d'avui ens presenta dos ensenyaments en un mateix fragment, sota la forma de comparança, el primer, i de paràbola, el segon. D'una banda, el poder de la fe, i d'altra banda, el reconeixement de la pròpia tasca com un servei humil.

Davant l'advertiment del Senyor contra els que són motiu d'escàndol per als germans de comunitat, i de la necessitat del perdó mutu en els versets precedents (cf. Lc 17,1-4), ara els apòstols demanen: Doneu-nos més fe. Perquè sense una fe ben fonamentada difícilment tindrem una conducta prou íntegra ni serem capaços de perdonar indefallentment les ofenses alienes.

El terme *apòstols* amb què nosaltres anomenem els Dotze que acompanyaven Jesús s'usa estrany en l'Evangeli. El terme significa *enviats* i pot referir-se tant als Dotze com als altres setanta-dos enviats per Jesús a missionar, que formarien entre tots el nucli de col·laboradors del Senyor. Potser l'evangelista pensa també en els primers missioners cristians. En ells ens hi reconeixem també nosaltres, i amb ells demanem al Senyor que augmenti i enrobusteixi la nostra fe.

Jesús respon presentant el poder de la fe: fins i tot la fe més menuda és capaç de moure i plantar una figuera al bell mig del mar! La fe més petita ja basta per viure les exigències de l'Evangeli, si volem fer-ho i ens sabem en mans de Déu.

I aquí entra la paràbola amb què Jesús continua el seu ensenyament. En una època en què la servitud —esclaus i servents— era la condició de la majoria de persones, mentre que solament una minoria eren lliures, i molt poques eren realment autònomes en l'àmbit social i econòmic, se sabia molt bé què era obeir i complir el propi deure. Esclaus i servents estaven immersos en múltiples tasques pesants i feixugues de sol a sol, sense cap reconeixement ni agraïment; només complien la seva obligació.

Viure la fe amb les seves exigències no constitueix cap mèrit, no és sinó el nostre deure, ja que la nostra vida és en mans de Déu. Ho podem resumir en dues paraules: creure i servir, com va fer Jesús.

Jordi Latorre, SDB

Mn. Armand Puig predica l'homilia d'Organyà 2013

Mn. Armand Puig teòleg i Degà de la Facultat de Teologia de Catalunya va predicar l'homilia de cloenda de la 17a edició de la Festa del Llibre del Pirineu i dels Premis literaris Homilies d'Organyà el 7 de setembre a Organyà.

En la seva homilia el Dr. Puig va fer un recorregut pel moment històric en què va ser escrita l'homilia d'Organyà, primer text literari escrit en català, i va dur a terme un paral·lelisme amb el moment històric actual. Va parlar sobretot de la pau i de la necessitat de mantenir una actitud negociadora i dialogant envers els altres.

Abans el poeta i escriptor Sr. Antoni Marí, Catedràtic de teoria de l'art a la Universitat Pompeu Fabra, va dur a terme l'homilia «laica» que va començar precisament com una homilia convencional en la qual va parlar de la fraternitat com instrument encara no utilitzat pels polítics i, per tant, patrimoni de la ciutadania per crear un món més solidari, equitatiu i just.

Els actes de cloenda van comptar amb l'assistència del Vicari General de la Diòcesi, Mn. Ignasi Navarri en representació del Sr. Arquebisbe d'Urgell.

Reconeixement d'imatges

Si trobeu aquesta icona podeu fer parlar les imatges. Per veure-ho seguiu aquestes instruccions:

- 1 Descarregueu-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android
- 2 Apunteu amb el vostre dispositiu a la imatge que contingui la icona

Per assegurar un bon funcionament, cal que quan enfogueu la imatge no es projectin ombres. També cal que marqueu el paper si. Finalment, cal que visualitzeu la imatge sencera a la pantalla del vostre dispositiu

Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Celebració de la festa de Meritxell

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir el matí de diumenge 8 de setembre la missa de la festa de la Mare de Déu de Meritxell, per commemorar un any més al Santuari dedicat a la Verge, la Diada de la patrona del Principat d'Andorra.

El Santuari de Meritxell viu aquest dia de joia amb el pelegrinatge d'una gran part de la població del Principat que gaudeix de la tradicional festa, que és al mateix temps religiosa, social i institucional. Enguany s'han complert 140 anys des de que el Consell General de les Valls d'Andorra, va declarar la Verge patrona de les Valls. L'any vinent en farà 100 que la Santa Seu va reconèixer el patronatge de Meritxell al Principat.

Romeria al Pont de Suert

Gairebé 2.500 pelegrins, portant 42 advocacions marianes dels seus pobles i parròquies de la Ribagorça i de més enllà, van participar en la XXXV Romeria de la Ribagorça que va tenir lloc el passat dia 7 de setembre al Pont de Suert, un esdeveniment històric per partida doble, ja que per primera vegada aconseguia reunir els Bisbes titulars dels tres bisbats amb competències en la comarca, Lleida, Barbastre-Montsó i Urgell, i en segon lloc, perquè després de 16 anys tornava a celebrar-se en territori lleidatà.

La coincidència de la jornada del 7 de setembre amb la crida del Sant Pare va fer que la Romeria dedicada a l'Assumpció de la Mare de Déu, patrona d'El Pont de Suert, es convertís en una pregària de pau.

El Bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, que va presidir l'Eucaristia amb l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i el Bisbe de Barbastre-Monçó, Mons. Alfonso Millán, i gairebé mig centenar de sacerdots de les parròquies dels tres bisbats, a l'homilia va demanar una reflexió constructiva sobre la justícia i la pau, aprofitant la figura històrica de Santa Maria de Natzeret: «En aquesta celebració ens unim de tot cor a la crida del Papa Francesc en favor de la pau, desitjant que trobi un ressò positiu entre els governants, de manera que esgotin tots els mitjans pacífics per a evitar la guerra.»

En finalitzar l'eucaristia, els bisbes es congratularen de l'èxit de participació en la romeria que mai no havia aconseguit reunir tants feligresos ni tantes advocacions.

Trobada anual de la Societat Mariològica Espanyola

El dia 12 de setembre l'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric Vives visità els membres de la Societat Mariològica Espanyola, que tenia la seva trobada anual a Lleida, a l'Acadèmia Mariana.

Diverses ponències i diàleg enriquidor que les segueix, van ser el temari d'aquesta sessió.

L'Arquebisbe hi pogué escoltar la ponència del Dr. Joan Antoni Mateo García, sacerdot d'Urgell, que versà sobre «Maria i la Nova evangelització». Dinà amb els assistents i pogué conèixer de prop el treball d'investigació que realitzen i les publicacions que patrocinen.

Trobada de seminaristes a Tarragona

Els dies 9, 10 i 11 de setembre va celebrar-se al Seminari Conciliar de Tarragona l'habitual trobada d'inici de curs 2013-2014 dels seminaristes que aquest curs conviuran al Seminari Major Interdiocesà, de les set diòcesis de la Tarraconense. A Urgell ha entrat un seminarista de la Vall d'Aran i seran sis en total aquest curs. Van ser dies de convivència i de coneixença dels qui aquest curs entren al Seminari, així com de pregària amb un Recés que els ha predicat el Dr. Josep Mateu, i diverses aportacions sobre «El missatge als joves del Papa Francesc a la JMJ de Rio de Janeiro» per part de Mn. Jaume Casamitjana, Vicerector, així com «La presència de Sant Pau als orígens de la fe a Tarragona» a càrrec de Mn. Antoni Pérez de Mendiguren.

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives s'hi va fer present dos dies i els exhortà a iniciar el curs amb disponibilitat i esperit obert a la crida de Déu.

Els seminaristes van visitar l'exposició sobre «L'Església a Tarragona 1936-1939», instal·lada al claustre del Sagrat Cor del Seminari, explicada pel canonge arxiver, Mn. Manuel M. Fuentes.

TEXTOS DEL PAPA FRANCESC EN EL SEU VIATGE APOSTÒLIC A BRASIL AMB OCASIÓ DE LA JMJ 2013

Paraules del Papa Francesc a l'Hospital Sant Francesc d'Assís (24/07/13)

«**D**éu ha volgut que, després del santuari de Nostra Senyora d'Apareguda, els meus passos s'encaminessin cap a un santuari particular del sofriment humà, com és l'Hospital Sant Francesc d'Assís. (...) Avui, en aquest lloc de lluita contra la dependència química, voldria abraçar cada un i cada una de vostès, que són la carn de Crist, i demanar que Déu ompli de sentit i ferma esperança el seu camí, i també el meu.

Abraçar. Tots hem d'aprendre a abraçar els necessitats, com Sant Francesc. Hi ha moltes situacions al Brasil, al món, que necessiten atenció, cura, amor, com la lluita contra la dependència química. No obstant això, el que preval amb freqüència en la nostra societat és l'egoisme.

Quants "mercadors de mort" que segueixen la lògica del poder i els diners per davant de tot! La plaga del narcotràfic, que afavoreix la violència i sembra dolor i mort, requereix un acte de valor de tota la societat. No és la liberalització del consum de drogues, com s'està discutint en diverses parts d'Amèrica Llatina, el que pot reduir la propagació i la influència de la dependència química. Cal afrontar els problemes que estan a la base del seu ús, promovent una major justícia, educant els joves en els valors que construeixen la vida comuna, acompanyant els necessitats i donant esperança en el futur.

Tots tenim necessitat de mirar l'altre amb els ulls d'amor de Crist, aprendre a abraçar a aquells que estan en necessitat, per expressar proximitat, afecte, amor. Però abraçar no és suficient. Donem la mà a qui es troba en dificultat, a aquell que ha caigut

en l'abisme de la dependència, potser sense saber com, i diguem-li: "Pots aixecar-te, pots remuntar, et costarà, però pots aconseguir-ho si de veritat ho vols."

Estimats amics, jo diria a cada un de vosaltres, però especialment a tants altres que no han tingut el valor d'emprendre el mateix camí: "Tu ets el protagonista de la remuntada, aquesta és la condició indispensable. Trobaràs la mà estesa de qui et vol ajudar, però ningú no et pot pujar per tu."

I mai no estem sols. L'Església i moltes persones estan a la vora. Mireu amb confiança cap endavant, la travessia és llarga i fatigosa, però mireu endavant, hi ha "un futur cert, que se situa en una perspectiva diversa de les propostes il·lusòries dels ídols del món, però que dóna un impuls i una força nova per a viure cada dia" (Carta encíclica *Lumen fidei*, 57).